

Donāts Pudulis,

bij. Liepājas kara ostas komandantūras virsseržants, saņēmis Lāčplēša kara ordeņi par to, ka 1919. gada 14. novembrī pie ienaidnieka uzbrukuma Redana fortam, pārpēmis komandantūras rotu savā vadībā no nāvēgi ievainotā virsleitnanta Radziņa un straujā pretuzbrukumā izsūtījis pretinieku no forta, kur saņēmis 8 gūstekņus un 2 darbojošos ložmetējus.

Donāts Pudulis par šīm kaujām stāsta:

„Frontē pie Liepājas divus mēnešus bija bez ievērojamām pārmaiņām. 1919. gada 9. oktobrī vāci uzbruka pilsētai, bet tos atsitām. Starplaikā starp 9. un 14. oktobrī no mūsu puses bija tikai izlūkšanas gājieni. Naktī uz 14. novembrī mūsu rotu frontē apmainīja un mēs devāmies uz atpūtu Redana fortā. Tur nonācām ap pl. 2 naktī, bet nepaspējām pat lāgā novietoties, kad sākās vācu uzbrukums: vāci bija pārrāvuši fronti drīzi pēc mūsu aiziešanas no pozīcijām un straujā triecienā gribēja ieņemt Redana fortu.

Rotas komandieris virsleitnants Radziņš ātri sakārtoja karavīrus un ar spēcīgu šauteni un ložmetēju uguni apturēja ienaidnieka uzbrukumu.

Vāci nāca uzbrukumā biežās ķēdēs, edami visā augumā un tāpēc mūsu uguns nāves plauja ienaidnieku rindās bija ārkārtīgi liela. Kad aisa rīts, kaujas laukā ieraudzījām veselām gubām ienaidnieka karavīru līkus. Vāci bijuši piedzērušies un nebija spejuši novērtēt viņiem draudošās briesmas no mūsu uguns.

Nakts kauja turpinājās ar biežiem mūsu pretuzbrukumiem. Ap pl. 8—9 no rīta mēs gājām kontratakā pa sīkām priedītēm un apsēm apaugušu purvu. Stagnās vietas koku tuvumā bija aizsalušas, bet

klajākās vietās atgadījās arī neaizsaluši atvairiņi. Ejot uzbrukumā, virsleitnants Radziņš vienmēr gāja rotai pa priekšu. Tāpat viņš darīja šoreiz. Es komandierim tieši sekoju. Nonācām pie kādas apses purva malā, kad virsleitnants Radziņš pēkšņi sarglējās un pakrita. Es pieskrēju un jautāju, kas noticis. Komandieris atbildēja, ka ar viņu esot slikti, lai es uzņemoties rotas tālāko vadību. Pavēli atkārtēja arī rakstiski.

Virsleitnants Radziņš bija nāvēgi ievainots vēderā. Lode bija viņa ķermenim izgājusi cauri. Ievainotais mira pēc 3 dienām slimnīcā.

Nekavējoties devu pavēli uzbrukumu turpināt. Jāpiezīmē, ka rotas karavīri bija bez zābakiem, trūcīgi apģērbti. Divu dienu laikā mēs tikaireiz dienā bijām dabūjuši melnu kafiju bez cukura un plānu gabaliņu sausas rudzu maizes. Nerau-

goties uz to, liepājnieki cīnījās kā reti varoņi.

Mūsu uzbrukumu stipri traucēja kāda vācu ložmetēju ligzde. To vajadzēja par katru cenu likvidēt. Grupa rotas karavīru uz vēdera pielīda pie ložmetējiem un ar rokas grānātām, kuras bijām šai pašā uzbrukumā atņēmuši ienaidniekam, apšāva ložmetēju apkalpi. Uzbrukums izdevās un mūsu rokās krita divi ložmetāji pilnā kaujas kārtībā. Tos tālāk izlietojām kaujā pret vāciem.

Pl. 3 pēc pusdienas 14. novembrī ienaidnieks bija galīgi sakauts un ar to pašu triecienu vācus galīgi aizdzinām no Liepājas aiz Lietavas robežām.

Donāts Pudulis 1911. gadā brīvprātīgi iestājies Sibīrijas strēlnieku pulkā. Toreiz viņam bija 16 gadu. 1914. g. piedalījies cīņās pret vācu armiju pie Varšavas, Lo-

dzas un citur Polijas frontē, un vēlāk cīnījās pret austriešu armiju. 1915. gadā caur Vladivostoku izbraucis krievu ekspedīcijas korpasa sastāvā uz Franciju un 4 mēnešus cīnījies pie Verdenas. Tur smagi kontuzēts un evakuēts atpakaļ uz Krieviju. 1917. gada sākumā iestājies latviešu strēlnieku pulkos un 1919. gada 7. aprīlī —Latvijas armijā Liepājā. Tagad strādā Rīgas centrālcietumā kā uzraugs.